

— (A budapesti levegő.) A következő sorokat kaptuk: Tegnap egy érzékeny lelkű polgártársunk a „budapesti levegőről“ zengett el okos, alapos jeremiádat. Sok megszivvelésre méltót mond benne, mindenben igazat, de korántsem meríti ki a bajok és nyavalyák hosszú sorát.

Egyik neves műépítőnk mulattatta multkor a nála egybegyűlt társaságot azzal, hogy ligeti villája terraszáról professzorosan komolysággal magyarázta a főváros kavargó porának keletkezése történetét.

— Ez a por, a miben itt most prüszkölünk és hápogunk, nem idegenből betelepült, ártalmas elem, korántsem a Rákos vándor pora, a minek általában tartani szokták. Ez becsületes fővárosi bennszülött por; itt jött világra, itt éli körforgó életét köztisztasági intézményeink érdeméből. A dolog igen egyszerű. Régen figyelem, tudom az egész történetét.

— A por persze nem a város belső utcáin terem, hanem a közvetlen övezetből kerül bele. Ez a közvetlen övezet a kültekkek, ligetek makadám útjainál áll, a melyek szélére így tavaszkor nagymennyiségű köveket raknak le kupacokba. Köveket a por leszorítására, helyes! Az igaz, hogy a kőfajták közül is mindjárt azt választják ki e célra, a melynek máladéka lehetőleg ártalmas az emberi tudóré. De se baj, a kő kő, kemény és szilárd, jól borítja az utakat mindaddig, míg — kő marad. Sajnos, nem sokáig marad az. Mert jönnek a tótok s az amugy sem nagy darabokat szép apróra megtörik, aztán a törmelékkel nagy gonddal, egyenletesen behányják az utat. Jön azután egy nagy fene, nehéz gözmasina, a mely sűrű fekete füstöt okádvá addig kellemtelenkedik, míg rendeltetését be nem töltötte, míg apróra nem zuzza a talpa alatt sustorgó, ropogó kőréteget. No, most már kész az út, most már rá lehet bocsátani a szekereket, a kocsik ezreit, a mik pontosan betöltik a hivatásukat: finom liszté őrlik a jól előkészített anyagot. A kőből fehér, csipős puder lett s csak arra vár, hogy holmi ördögös, pöfögő járművek száguldozzanak végig rajta s egy pillanat alatt az egész utvonalon hosszában szép egyenletesen fölverjék az ilyképp fölötté könnyűvé változott „kőburkolatot“, akár ha egy pokoli forgószél zudulna végig az utak hosszán. A mint látják, a tavaszi „pormentesítő munka“ után ide jön ki csapatostól a sok levegőéhes ember a városból, mohón sziva tüdejükbe a felvert port; hogy pedig ezt annál kényelmesebben megélvezhessék, a forgalmasabb, tehát porosabb, utvonalak mentén már a porszezon kezdetén széksorokat állogatnak ki, a hol 10 fillérért teljes lelki és testi nyugalommal óraszámra, sőt egész délutánra zenekísérettel melett van módjukban az impregnált levegőt beszívni, akár csak a modern tengeri fürdők partján a sós levegőt. Ugy látszik, egész nyári szezon

kell ahhoz, hogy a közönség a teljes portömeget föl-eméssze, mert a magisztrátus csak ismét tavasszal veszi észre, hogy a por már fogytán van, elő tehát a munkávall. Ujra hozzák a köveket, lerakják az utak szélén, jönnek a tótok . . . stb. a bevált módszer szerint. A módszer a hétköznapi életben „közutak fentartása“ név alatt ismeretes! k. gy.

		Iktatószám
Budapestre vonatkozó újságcikkek		
Szerző k. gy.		Oszályozás
Cím A budapesti levegő.		
Forrás: Budapesti hírlap		T.
Bp. (Hely)	1913 1/25 (Idő)	614.71
	(Köt. v. fiz.)	Hely
		Idő
		Személy
		Helyszám
		"1913"